Klasszikusok képregényben

A VADON SZAVA

JACK LONDON

ÁTDOLGOZTA **LOYD S WAGNER**
RAJZOLTA **SACHIN NAGAR**

A VADON SZAVA

JACK LONDON

VENTUS LIBRO KIADÓ

Az eredeti kiadás munkatársai:

Átdolgozta	:	Lloyd S Wagner
Rajzolta	:	Sachin Nagar
Képszerkesztő	:	Jayshree Das
Színezés	:	Pradeep Sherawat
Borító	:	Jaya Krishnan K P (tervező/színező), Sachin Nagar (rajzoló)

A magyar kiadás munkatársai:

Sorozatszerkesztő	:	Diószegi Endre
Fordította	:	Németh Dorottya és Diószegi Dorottya
Szerkesztette	:	Füzesiné Széll Szilvia

Az elektronikus változat elkészítésében közreműködött:

Grőb Krisztián, Pekó Zsolt

Projektvezető	:	Földes László

www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Jack London: ***The Call of the Wild***
Kalyani Navyug Media Pvt Ltd. *www.campfire.co.in*

ISBN 978-963-09-6930-7
ISSN 2062-2155

Minden jog fenntartva

© 2010 Kalyani Navyug Media Pvt Ltd
© Ventus Libro Kiadó 2011
© Hungarian translation Németh Dorottya 2011

Felelős kiadó a Ventus Libro Kiadó
és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója

A szerzőről

Jack London valódi neve John Griffith Chaney volt. 1876. január 12-én született San Franciscóban, az Egyesült Államokban.

A túlélésért folytatott harc visszatérő téma a műveiben. London neveltetése és későbbi élményei jó alapokat szolgáltattak egyéni stílusának kialakulásához.

Apja elhagyta őt, így spiritiszta anyja nevelte, aki hóbortjairól vált ismertté. 14 éves korában London kalandokra vágyott, ezért kimaradt az iskolából, hogy egy halászhajón dolgozzon. Később belépett a haditengerészethez, majd csavargóként, tehervonatokon rejtőzve utazta be Amerika nagy részét.

Jack London 1897-ben Klondike-ba utazott azt remélve, hogy meggazdagszik Amerika utolsó aranyláza idején. A hideg északi vadonban ugyan nem talált aranyat, de gazdag anyagot gyűjtött két későbbi regényéhez, a *Fehér Agyar* és *A vadon szava* című munkájához.

A vadon szava 1903-ban jelent meg. A könyvkiadás és a modern sajtó megerősödésének köszönhetően szinte azonnal rendkívül népszerű lett. Jack London karrierje felfelé ívelt. Az elkövetkező években még számtalan művet írt. Később is gyakran merített klondike-i élményeiből, akárcsak a *Fehér Agyar* esetében. A tengeren töltött évek emlékére írta meg a *Tengeri farkas* című művét.

John Thornton
Spitz
Dave
Buck
Curly

Buck nem olvasott újságot. Máskülönben tudta volna, hogy veszély fenyegeti... és nemcsak őt, de minden erős kutyát Amerika nyugati partvidékén...
Seattle Post-Intelligencer
GOLD FOUND IN THE KLONDIKE
ARANYAT TALÁLTAK A KLONDIKE FOLYÓNÁL
A GŐZHAJÓ MEGÉRKEZETT SEATTLE-BE
FEDÉLZETÉN RENGETEG ARANY VAN
Július 17-én, vasárnap reggel a Portland nevű gőzhajó befutott Seattle-be. A parton 5000 fős lelkes tömeg ujjongott. A hajó az alaszkai Saint Michaelből indult, és a Klondike folyó mellett talált több mint 2000 tonna aranyat hozta el Seattle-be.
A hajónak és 700 000 dollárt érő rakományának érkezéséről már több napja értesültek a városban, köszönhetően a helyi lapoknak, amelyek már hajnalban sietve terítették különkiadásaikat.
Az újságok hírül adták, hogy Seattle belvárosa reggel 9 óra 30 perckor már annyira zsúfolt volt, hogy az autók sem közlekedtek. Egyszerűen nem tudták kerülgetni az embertömeget.
...azért volt ez így, mert a sötét északi vidéken kutató férfiak aranyra bukkantak, és mert a gőzhajótársaságok és a szállítási vállalatok óriási felhajtást csaptak.
Több ezer ember sietett Kanadába. Ezek az emberek kutyákat akartak, méghozzá erős, izmos kutyákat, amelyek a nehéz terepen és a farkasordító hidegben is állják a sarat.

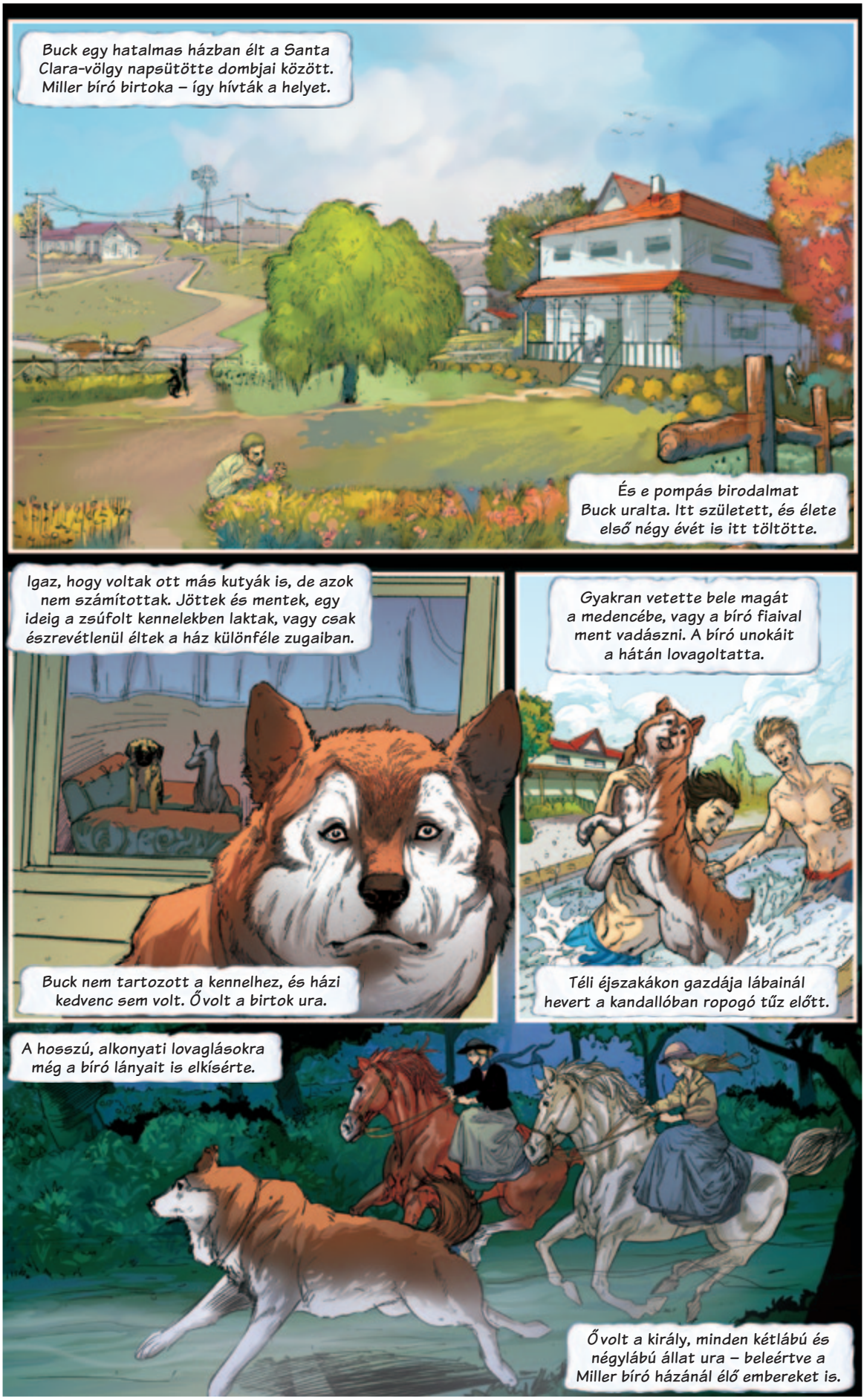
Buck egy hatalmas házban élt a Santa Clara-völgy napsütötte dombjai között. Miller bíró birtoka – így hívták a helyet.
És e pompás birodalmat Buck uralta. Itt született, és élete első négy évét is itt töltötte.
Igaz, hogy voltak ott más kutyák is, de azok nem számítottak. Jöttek és mentek, egy ideig a zsúfolt kennelekben laktak, vagy csak észrevétlenül éltek a ház különféle zugaiban.
Buck nem tartozott a kennelhez, és házi kedvenc sem volt. Ő volt a birtok ura.
Gyakran vetette bele magát a medencébe, vagy a bíró fiaival ment vadászni. A bíró unokáit a hátán lovagoltatta.
Téli éjszakákon gazdája lábainál hevert a kandallóban ropogó tűz előtt.
A hosszú, alkonyati lovaglásokra még a bíró lányait is elkísérte.
Ő volt a király, minden kétlábú és négylábú állat ura – beleértve a Miller bíró házánál élő embereket is.

Ilyen volt Buck élete 1897 őszén.
Buck még csak nem is sejtette, hogy Manuel, a kertész egyik segédje rosszban sántikál.
Manuelnek volt egy hibája – szerette a szerencsejátékokat.
A játékhoz mindenekelőtt pénz kellett. A bére pedig arra sem volt elég, hogy a családját eltartsa belőle.
A bíró a mazsolatermesztők egyesületének gyűlésén volt...
...a fiúk pedig mással voltak elfoglalva Manuel árulásának emlékezetes estéjén. Senki sem látta, amikor ő és Buck a gyümölcsösbe mentek.
Senki sem látta őket, csak az az ember a kis vasútállomáson. A férfi beszélt Manuellel, és pénzt adott át neki.
Be is csomagolhatná az árut, mielőtt elszállítja.
Ha bármi gond lesz vele, csak húzza meg ezt a kötelet, és engedelmeskedni fog.
Oké.
Buck engedelmesen hagyta, hogy rátegyék a kötelet a nyakára.

Buck azt tanulta, hogy bízhat azokban az emberekben, akiket ismer. De amikor a kötél másik végét az idegen vette a kezébe...
GGRRRRR
Meglepetésére a kötél egyre jobban fojtogatta a nyakát.
úúúú!
Buckkal még soha életében nem bántak így. És ő sem volt még ilyen mérges soha.
Az ereje fogyóban volt, a szeme előtt elhomályosult a világ. Nem tudta, mikor indult el a vonat San Francisco felé, és nem érezte azt sem, amikor bedobták az egyik vagonba.
Amikor Buck felébredt, ismét feltámadt benne a rettenetes harag, és nekiugrott az idegen embernek.
PUFF PUFF PAFF
Jaj!
De Buck ismét szorítást érzett, majd elsötétült minden.
A kutyát a San Franciscó-i partra vitték.
Mennyit kapott érte a másik fickó?
Én csak ötvenet kapok a munkáért.
Százat.
Megéri az árát, istenemre mondom.

Másnap reggel négy ember jött, és feltették Buck ketrecét egy kocsira. Ezzel kezdetét vette a hosszú utazás.
Két nap és két éjjel se nem evett, se nem ivott. A szeme vérben forgott, és dühödt vadállattá változott.
GGRRRRR
Annak viszont örült, hogy a kötél nem volt már a nyakán. Azzal könnyen sakkban tarthatták. De most majd megmutatja nekik.
GGRRR
Csak nem akarja most kihozni onnan?
Dehogynem. Majd elverem, ha kell.
Buck nekitámadt a hasadó léceknek. Ha a balta odacsapott kívülről, ő azonnal ott termett és belülről tépte a fát. Mindenképpen ki akart jutni. Dühödten vicsorgott.
GGRRRRR
Na, te vörös szemű ördög, most majd elveszem a kedved a harciaskodástól!
GRRRRR

Buck hetven kilójával és összes dühével rávetette magát a férfira.
Amikor az állkapcsait bele akarta mélyeszteni a férfi húsába, akkora ütést érzett, hogy a fogai összekoccantak, és egész teste belesajdult.
PUFF
úúúúú
Még soha nem ütötték meg husánggal.
Még vagy egy tucatszor lejátszódott az előző jelenet.
Egy kivételesen elszánt támadás után a férfi előrelépett, és szándékosan nagyot sózott a kutya orrára. Az új érzés mellett minden korábbi fájdalom eltörpült.
Buck még egyszer utoljára összeszedte magát. A férfi fondorlatos módon ismét lecsapott rá.
Inkább betörök egy lovat minden nap, és vasárnap kettőt is.
Ő aztán ért a kutyák betöréséhez.

A férfi elolvasta a ketrechez tartozó papírokat.
„Buck névre hallgat."
Nos, Buck, öregfiú, megvolt a mi kis vitánk. Most megtanultad a helyed, és én is tudom, az enyém hol van. Légy jó kutya, és minden rendben lesz.
De ha rossz kutya leszel, addig verlek, amíg jobb belátásra nem térsz, megértetted?
Buckot megverték, de nem törték meg. Belátta, hogy egy husángos emberrel szemben nem sok esélye van. Megtanulta a leckét, és soha többé nem felejtette el.
Más kutyák is érkeztek, némelyik csöndes volt, mások vadak és fékevesztettek. De mindegyiket ugyanúgy betörték, mint őt.
A husángos ember szava volt a törvény, ő volt a gazda, akinek engedelmeskedni kellett.
Nagy ritkán más emberek is jöttek, és pénzt adtak a gazdának. Aztán az idegenek egy vagy két kutyát elvittek magukkal.
Buck minden alkalommal örült, hogy nem ő került sorra.
Szent ég! Ez aztán a hatalmas kutya. Mi az ára?
Háromszáz, és csak magának ennyi.
De eljött az ő ideje is. Perrault a kanadai kormány futára volt. Kutyákra volt szüksége, hogy a csomagok gyorsabban célba érjenek.

Ilyen kutya ezerből, ha egy akad. Sőt tízezerből egy.
Buck látta, amint a pénz gazdát cserél. Aztán elvezették egy Curly nevű jó természetű újfundlandival együtt.
Buck ekkor látta utoljára a vörös kabátos embert. Curlyvel az egyre távolodó Seattle-t nézték.
Ez lett az utolsó kép az emlékezetükben a „meleg délről".
Nézd, François, jó áron szereztem ezeket a kutyákat.
Perrault átadta a két kutyát François-nak. Buck hamar rájött, hogy jó emberek, és értenek a kutyákhoz.
Az alsó fedélzeten Buck és Curly két másik kutyával került össze. Spitz hófehér kutya volt a Spitzbergákról.
Dave magának való, morcos fickó volt. Evett, aludt, néha-néha ásított egyet, és semmi sem érdekelte.

Világosan értésére adta Curlynek, hogy nyugalmat akar, és aki ezt nem tiszteli, annak könnyen meggyűlik vele a baja.
GRRRR
Spitz barátságosnak mutatkozott, de valójában alamuszi volt. Szemtől szembe mosolygott, de ha nem látták, mindig valamilyen trükkel próbálkozott.
Első alkalommal például ellopta Buck ételét.
CSATT
Buck ugrott is, hogy megbüntesse, de François ostora már a levegőben suhogott. Először a bűnösre csapott le.
Bucknak csak vissza kellett vennie a csontját.
Buck úgy gondolta, François igazságosan járt el, és ezzel nagyot nőtt a szemében.
A hajó csak ment éjt nappallá téve, és közben az idő egyre hidegebb lett.
Aztán egy reggel a hajócsavar leállt, csend lett, és érezhetően változás készülődött.

A fedélzeten Buck lába valami puha fehérségbe süppedt.
A fehér valami fentről is esett.
A kutya beleszimatolt és belenyalt a hóba.
Először égetett, mint a tűz, aztán egy perc alatt eltűnt.
HA!
HA!
HA!
Ez meglepte Buckot. Újra megpróbálta, de most is ugyanaz történt. Az emberek figyelték és nevettek rajta. Buck szégyellte magát, bár nem tudta, miért. Ekkor látott életében először havat.

Buck első napja a Dyea Beachen maga volt a rémálom. Minden órában történt valami rettenetes dolog.
Egy percre sem volt nyugalma. Az itt lévő kutyák és emberek nem hasonlítottak a városi népekhez.
Vadak és kegyetlenek voltak, törvényt csak egyet ismertek: a husáng és az agyar törvényét.
Buck még soha nem látott ilyen farkasszerű, vad kutyákat, és az első élmény máris sok tanulsággal szolgált.
Curlyvel történt meg a dolog.
Barátságosan közeledett egy hatalmas huskyhoz, amely akkora volt, mint egy jól megtermett farkas, bár nem akkora, mint ő.
A támadásnak semmi előjele nem volt, csak a szemfogak villanása, fogak fémes csattanása, majd egy villámgyors ugrás előre.
GRRRR!
GRRR!
A farkasok harcolnak így – támadnak, majd elugranak. De volt még valami más is.